

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 76

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 ianuarie 2004

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 426 din 13 noiembrie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. (1)—(4) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001.....	1-3	art. 140 alin. 2, ale art. 159 alin. 13 și ale art. 160 ^c alin. 1 din Codul de procedură penală.....	5-7
Decizia nr. 7 din 13 ianuarie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.....	4-5	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 13 din 20 ianuarie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor		50. — Ordin al ministrului sănătății privind metodologia de trimitere a unor categorii de bolnavi pentru tratament în străinătate.....	8-15
		ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
		51. — Decizie pentru aprobarea utilizării formularelor unice pe țară, fără regim special, necesare raportării activității furnizorilor de servicii medicale....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 426

din 13 noiembrie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. (1)—(4) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001

Costică Bulai — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Mădălina Ștefania Diaconu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, excepție ridicată de Stan Ion în Dosarul nr. 3.491/2003 al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și asistat de avocat, lipsind partea Casa Județeană de Pensii Prahova, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Apărătorul autorului excepției solicită admiterea excepției ridicate, arătând că prevederile criticate încalcă principiul constituțional conform căruia un drept social câștigat nu poate fi retras, în condițiile statului de drept. În opinia sa, art. 168 din Legea nr. 19/2000 diminuează, prin măsura recorelării, drepturile câștigate anterior de pensionari.

Având cuvântul personal, autorul excepției arată că Legea nr. 19/2000 ar fi trebuit să prevadă recalcularea, iar nu recorelarea pensiilor, care duce la diminuarea punctajului mediu anual pe baza căruia se calculează pensiile. În opinia sa, aceste puncte medii reprezintă un drept câștigat, care nu poate fi diminuat prin recorelare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că art. 168 din Legea nr. 19/2000 prevede numai măsura recorelării pensiilor, în mod echitabil, ceea ce nu poate avea ca efect diminuarea acestora, așa cum susține autorul excepției. Invocă, în acest sens, și Deciziile Curții Constituționale nr. 103 din 26 martie 2002 și nr. 225 din 10 septembrie 2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 3.491/2003, **Tribunalul Prahova — secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 din Legea nr. 19/2000, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001**, excepție ridicată de Ion Stan într-o cauză având ca obiect un litigiu de asigurări sociale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 168 din Legea nr. 19/2000, modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, „încalcă principiul constituțional conform căruia odată câștigat, un drept social nu mai poate fi retras“, întrucât diminuarea punctajului mediu anual și recorelarea pensiilor determină, de fapt, reducerea drepturilor de pensie stabilite pe baza legislației anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000.

Tribunalul Prahova apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât prin dispozițiile tranzitorii ale Legii nr. 19/2000, astfel cum a fost modificată și completată, s-a urmărit de către legiuitor realizarea, în cadrul disponibilităților financiare actuale, a obligațiilor statului în domeniul măsurilor de protecție socială pentru ca pensiile stabilite să reflecte întreaga activitate salarială depusă de beneficiari, „iar măsura diminuării punctajului mediu anual pentru persoanele pensionate în baza Legii nr. 3/1977 nu conduce la micșorarea cuantumului acestora“.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția ridicată este nefondată, iar textele de lege criticate „nu încalcă nici o prevedere

constituțională, întrucât, pe de o parte, prin aceste dispoziții se concretizează obligația statului, prevăzută de art. 43 alin. (1) din Constituție, de a lua măsuri de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent, iar pe de altă parte, aceste măsuri de protecție socială, constând în recorelarea pensiilor, sunt instituite, în mod nediscriminatoriu, în concordanță cu principiul egalității, potrivit art. 16 din Constituție, pentru toți pensionarii aflați în aceeași situație, respectiv, cu pensiile stabilite potrivit legislației anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000“. De altfel, arată în continuare, întrucât autorul excepției nu indică dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate prin prevederile legale criticate, excepția este inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 168 din Legea nr. 19/2000 sunt constituționale. Arată, în acest sens, că dispozițiile tranzitorii ale legii prevăd stabilirea punctajului mediu anual și în privința pensiilor stabilite anterior, precum și recorelarea acestora, pentru a se ajunge la nivelul punctajului mediu stabilit în cazul persoanelor care se pensionează după intrarea în vigoare a legii. Apreciază că drepturile de pensie, „stabilite în baza legislației existente înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 19/2000, nu suferă modificări, dispozițiile legale noi aplicându-se numai pentru viitor, pentru persoanele care se înscriu la pensie după intrarea lor în vigoare“. Menționează, de asemenea, că principiul invocat de autorul excepției, conform căruia „odată câștigat, un drept social nu mai poate fi retras“, nu este reglementat în Constituția României, motiv pentru care nu se poate examina conformitatea prevederilor art. 168 din Legea nr. 19/2000 cu dispozițiile constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 168 alin. (1), (2), (3) și (4) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 30 martie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 338/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 25 iunie 2002. Aceste dispoziții au următoarea redactare:

— Art. 168: „(1) Guvernul va lua măsuri de recorelare a tuturor categoriilor de pensii, având în vedere schimbările produse în baza de calcul a acestora începând cu anul 1991, ca urmare a trecerii la salarii individuale brute, a luării în considerare a sporurilor cu caracter permanent, precum și a majorării salariilor în sectorul bugetar sau negocierii acestora la societăți comerciale și regii autonome.

(2) Metodologia la recorelare a pensiilor în condițiile prevăzute la alin. (1) va fi stabilită prin hotărâre a Guvernului, în termen de 30 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) După intrarea în vigoare a prezentei legi, pe baza analizei rezultatelor recorelării aplicate conform prevederilor alin. (1) și (2) Guvernul poate adopta măsuri suplimentare de recorelare a pensiilor stabilite pe baza legislației anterioare.

(4) Programul și metodologia de recorelare a pensiilor, potrivit prevederilor alin. (3), se stabilesc prin hotărâri ale Guvernului.

Potrivit susținerilor autorului excepției, dispozițiile legale criticate încalcă principiul constituțional potrivit căruia un drept social câștigat nu mai poate fi retras. Acest principiu nu este formulat într-o dispoziție expresă a Constituției, dar existența sa rezultă și din prevederile art. 1 alin. (3) sau ale art. 47 alin. (1) din Constituție. Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, sunt neconstituționale prevederile legale „care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”.

Examinând motivarea excepției de neconstituționalitate, prin raportare la dispozițiile legale criticate, Curtea reține că a mai fost sesizată cu excepții de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 din Legea nr. 19/2000, excepții pe care le-a respins ca fiind neîntemeiate, constatând că dispozițiile legale criticate nu încalcă nici o prevedere sau principiu constituțional. Astfel, în Deciziile nr. 103 din 26 martie 2002 și nr. 225 din 10 septembrie 2002, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 8 mai 2002, respectiv nr. 751 din 15 octombrie 2002, Curtea a reținut, în esență, următoarele:

În cadrul realizării politicii în domeniul asigurărilor sociale de stat, legiuitorul are deplină autoritate, legitimitate și îndreptățire să stabilească periodic noi modalități și condiții de acordare și de calculare a pensiilor, cum a procedat și prin adoptarea Legii nr. 19/2000. Noile reglementări pot să fie avantajoase sau chiar dezavantajoase beneficiarilor de pensii, după cum permit sau impun, după caz, situația economico-financiară a țării și fondurile de asigurări sociale de stat disponibile. În oricare dintre aceste ipoteze dispozițiile legale noi se aplică numai pentru viitor, pentru persoane

care se vor înscrie la pensie după intrarea lor în vigoare, neputând atinge drepturile de pensie anterior stabilite.

Potrivit dispozițiilor art. 180 alin. (3) și (7) din Legea nr. 19/2000, „(3) Pensionarilor de asigurări sociale de stat ale căror drepturi stabilite în perioada 1 ianuarie 1998—31 martie 2001 sunt mai mari decât un punctaj mediu estimativ pentru persoanele ce se vor pensiona în condițiile prezentei legi, pe lângă punctajul mediu anual determinat conform prevederilor alin. (2), li se atribuie și acest punctaj mediu estimativ, care se are în vedere la operațiunile de indexare și recorelare”, iar „(7) În situația în care quantumul pensiilor, stabilit conform alin. (6), este mai mic decât cel stabilit în baza legislației anterioare, se păstrează în plată quantumul avantajos”.

De vreme ce drepturile de pensii anterior stabilite nu sunt atinse, nu sunt diminuate, iar pensiile stabilite reflectă, în quantum, posibilitățile limitate în raport cu sursele existente într-o perioadă dată, nu se poate susține că noile reglementări tranzitorii ar leza „demnitatea umană” sau că ar contrazice „dreptatea” socială.

Legiuitorul, prin dispozițiile tranzitorii ale Legii nr. 19/2000 și prin modificarea și completarea acestora, a urmărit realizarea, în cadrul limitelor actualmente posibile, a obligațiilor statului în domeniul măsurilor de protecție socială. Pe linia acestor preocupări dispozițiile legale respective prevăd, pentru o primă etapă, stabilirea punctajului anual și în privința pensiilor anterior stabilite, precum și recorelarea acestora pentru a ajunge la nivelul punctajului mediu, stabilit pentru persoanele care se pensionează după intrarea în vigoare a legii. Sunt exceptați pensionarii ale căror drepturi anterior stabilite sunt mai mari decât punctajul mediu stabilit conform noilor reglementări.

Legea reglementează, la modul general, și etapele următoare ale recorelării, abilitând Guvernul ca, în limita posibilităților ulterioare, să elaboreze un program de recorelare etapizat, astfel ca, la finalizarea acestuia, toți pensionarii să beneficieze, pentru aceeași activitate, perioadă și cotizare, de drepturi egale, indiferent de data înscrierii la pensie.

Soluțiile adoptate și considerentele deciziilor anterioare sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au apărut elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. (1)—(4) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, excepție ridicată de Stan Ion în Dosarul nr. 3.491/2003 al Tribunalului Prahova.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2003.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

Întrucât domnișoara Mădălina Ștefania Diaconu se află în concediu fără plată, în locul său semnează, în temeiul art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

Prim-magistrat asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 7

din 13 ianuarie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 2
din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Nicoleta Grigorescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Denis Robert Guțu în Dosarul nr. 4.533/2003 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, autorul excepției solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, ca devenită inadmisibilă, urmare modificării acestor dispoziții prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 4.533/2003, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 2 din Codul de procedură penală**, text introdus prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale. Excepția a fost ridicată de Guțu Denis Robert, recurent inculpat în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, fiind contrare dispozițiilor constituționale ale art. 21, referitoare la accesul liber la justiție, și ale art. 23, privind libertatea individuală, deoarece nu prevăd dreptul la o cale de atac împotriva încheierii prin care instanța a dispus prelungirea arestării în temeiul art. 300¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.

Tribunalul București consideră excepția ca fiind întemeiată, deoarece din interpretarea dispozițiilor art. 159, art. 160 alin. 2 și art. 300¹ din Codul de procedură penală rezultă că legiuitorul a înțeles să excludă dispozițiile referitoare la calea de atac ce poate fi promovată împotriva hotărârii pe care instanța o ia, ca urmare a verificării regularității arestării inculpatului la prima înfățișare.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată în cauză a devenit inadmisibilă, deoarece prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003 privind modificarea Codului de procedură penală, s-a dat o nouă redactare art. 300¹ din Codul de procedură penală, adăugându-se un alineat final în care se prevede că încheierea prin care instanța a dispus menținerea arestării preventive poate fi atacată cu recurs, aplicându-se dispozițiile art. 160^a alin. 2.

Avocatul Poporului consideră că excepția este neîntemeiată, cu invocarea art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, care prevede că atât competența instanțelor judecătorești, cât și procedura în fața acestora sunt stabilite de lege. În plus, se arată că încheierea de menținere a arestării preventive poate fi atacată o dată cu fondul.

Președinții celor două Camere al Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 1 alin. (1) și ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 300¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, referitoare la verificarea regularității arestării inculpatului la primirea dosarului, dispoziții introduse prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, conform căroră, *„În cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, instanța este datoare să verifice din oficiu, în camera de consiliu, regularitatea luării sau, după caz, a prelungirii arestării preventive, în termen de 48 de ore de la înregistrarea dosarului la instanță.*

Dacă instanța constată că este justificată o nouă prelungire a arestării, dispune, prin încheiere motivată, prelungirea duratei arestării până la prima zi de înfățișare, fără ca aceasta să poată depăși 30 de zile. Dispozițiile art. 159 alin. 3, 4, 5, 7 și 11 se aplică în mod corespunzător.

Aceste dispoziții sunt criticate de autorul excepției, deoarece nu prevăd o cale de atac împotriva încheierii prin care s-a dispus menținerea măsurii arestării preventive, contravenind astfel prevederilor constituționale ale art. 21,

referitoare la accesul liber la justiție, și celor ale art. 23, privind libertatea individuală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, ulterior sesizării sale, Codul de procedură penală a fost din nou modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 26 octombrie 2003. Printre textele Codului de procedură penală modificate cu acest prilej, se află și textul art. 300¹ care, în noua sa redactare, privitoare la menținerea arestării inculpatului la primirea dosarului, are următorul conținut: „După înregistrarea dosarului la instanță, în cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, instanța este datoare să verifice din oficiu, în camera de consiliu, legalitatea și temeinicia arestării preventive, înainte de expirarea duratei arestării preventive.

Dacă instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau că nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune, prin încheiere,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (6) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Denis Robert Guțu în Dosarul nr. 4.533/2003 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 ianuarie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 13

din 20 ianuarie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 2, ale art. 159 alin. 13 și ale art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Nicoleta Grigorescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 2, ale art. 159 alin. 13 și

revocarea arestării preventive și punerea de îndată în libertate a inculpatului.

Când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanța menține, prin încheiere motivată, arestarea preventivă. Dispozițiile art. 159 alin. 3, 4, 5, 7 și 11 se aplică în mod corespunzător.

Încheierea poate fi atacată cu recurs, aplicându-se dispozițiile art. 160^a alin. 2^a.

Din comparația cu textul avut în vedere de autorul excepției, se constată că noul text cuprinde un alineat final inexistent până atunci, care prevede că încheierea prin care instanța menține arestarea inculpatului poate fi atacată cu recurs, în condițiile legii. Cum autorul excepției critică dispozițiile art. 300¹ alin. 2 din Codul de procedură penală tocmai pentru lipsa reglementării unei căi de atac împotriva încheierii de menținere a măsurii arestării preventive, în urma completării textului, excepția a rămas fără obiect, devenind astfel inadmisibilă.

ale art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Emil Popescu în Dosarul nr. 9.570/2002 al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală.

La apelul nominal răspunde avocat Maria Antonescu, pentru autorul excepției, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul autorului excepției solicită constatarea neconstituționalității textelor legale criticate, deoarece acestea încalcă principiul egalității în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 140 alin. 2 și ale art. 159 alin. 13 din

Codul de procedură penală, deoarece textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală, pune concluzii de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă, ca urmare a abrogării acestor dispoziții prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 septembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 9.570/2002, **Tribunalul Dâmbovița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 1, ale art. 159 alin. 13 și ale art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Ion Emil Popescu, inculpat în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, reglementat de art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât durata arestării preventive, potrivit acestor texte legale, este diferențiată, astfel încât măsura arestării preventive încetează de drept la termene diferite în faza urmăririi penale și în faza judecătii. Astfel, este evident — arată autorul excepției — că, după punerea în mișcare a acțiunii penale, a considera că măsura arestării preventive trebuie să înceteze de drept după trecerea unui termen de 1 an (sau maxim 2 ani), în cursul urmăririi penale, și numai după trecerea unui termen egal cu jumătatea maximului special al pedepsei, în cursul judecătii, pentru inculpații urmăriți sau judecați pentru comiterea aceleiași infracțiuni, înseamnă a accepta regimuri de tratament diferențiat, nemotivate de scopul procesului penal. Or, atât prezumția de nevinovăție, cât și egalitatea cetățenilor în fața legii impun ca măsura arestării preventive să fie reglementată unitar, indiferent de faza în care se află procesul penal. Necesitatea desfășurării cu celeritate a procesului penal privește procesul penal în întregul său, nu o anumită fază a acestuia. Autorul excepției mai arată că reglementarea criticată poate determina atitudini subiective în practică din partea organelor judiciare, prin tergiversarea sau graba neîntemeiată a actelor de urmărire penală, precum și prin deturnarea operei de individualizare a pedepsei.

Tribunalul Dâmbovița — Secția penală apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece stabilirea unor limite diferite în raport cu fazele procesului penal nu reprezintă o încălcare a prevederilor constituționale, ci asigură o bună desfășurare a actului de justiție. Totodată, arată că dispozițiile Codului de procedură penală prevăd suficiente garanții procesuale în fața primei instanțe pentru inculpații arestați, care pot cere încetarea măsurii arestării preventive indiferent când a fost dispusă.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele

de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, cu modificările ulterioare, a fost solicitat punctul de vedere al acestei instituții.

Guvernul arată că dispozițiile art. 140 alin. 2 și ale art. 159 alin. 13 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor art. 16 din Constituție, deoarece nu conțin nici privilegii, nici discriminări și nu încalcă nici unul dintre criteriile egalității în drepturi, enumerate în art. 4 din Constituție. Instituirea unor limite diferite, în raport cu fazele procesului penal, la care arestarea preventivă încetează de drept nu reprezintă o încălcare a principiului egalității, ci, dimpotrivă, acestea sunt stabilite pentru îndeplinirea scopului măsurilor preventive prevăzute în art. 136 alin. 1 din Codul de procedură penală, și anume buna desfășurare a procesului penal. Stabilirea unei durate mai mari de menținere a privării de libertate în cursul judecătii este necesară tocmai pentru asigurarea unei desfășurări a procesului penal, având în vedere normele procedurale care particularizează cercetarea judecătorească în raport cu activitatea de urmărire penală. De asemenea, Guvernul mai arată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală, abrogate expres prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003, excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală față de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție este neîntemeiată, întrucât încetarea măsurii preventive produce aceleași efecte pentru toți cei față de care s-a luat măsura arestării preventive. În ceea ce privește neconstituționalitatea dispozițiilor art. 159 alin. 13 din Codul de procedură penală, se arată că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003, aceste dispoziții au fost modificate în sensul că, în prezent, durata totală a arestării preventive, în cursul urmăririi penale, nu poate depăși 180 de zile. În consecință, dispozițiile criticate sunt în concordanță cu prevederile art. 23 alin. (5) din Constituție. Referitor la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală, se arată că acestea au fost abrogate și drept urmare excepția a devenit inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23

din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 140 alin. 2, ale art. 159 alin. 13 și ale art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală, în redactarea rezultată în urma modificării acestui cod prin Legea nr. 281/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003.

Examinând dispozițiile legale criticate, Curtea constată că, după sesizarea sa, prevederile art. 159 alin. 13 din Codul de procedură penală au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 26 octombrie 2003. Prin același act normativ dispozițiile art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală au fost abrogate expres.

Având în vedere cele constatate, Curtea reține următoarele:

I. Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 2 și ale art. 159 alin. 13 din Codul de procedură penală, Curtea observă că textul alin. 13 al art. 159 din Codul de procedură penală, deși a suferit modificări, a conservat soluția de principiu cuprinsă în vechea reglementare, astfel încât aceste dispoziții continuă să formeze obiect al excepției. În redactarea dată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003, acest text, ce urmează să fie supus controlului de constituționalitate, are următorul conținut: „*Judecătorul poate acorda și alte prelungiri, fiecare neputând depăși 30 de zile. Dispozițiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător. Durata totală a arestării preventive în cursul urmăririi penale nu poate depăși un termen rezonabil și nu mai mult de 180 de zile.*”

Curtea constată că atât prevederile art. 159 alin. 13, cât și cele ale art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală, conform cărora „*Măsura arestării preventive încetează de drept și atunci când, înainte de pronunțarea unei hotărâri de condamnare în primă instanță, durata arestării a atins jumătatea maximumului pedepsei prevăzute de lege pentru*

infrafracțiunea ce face obiectul învinuirii, fără a se putea depăși, în cursul urmăririi penale, maximele prevăzute în art. 159 alin. 13, precum și în alte cazuri anume prevăzute de lege”, prevederi ce fac obiectul criticii de neconstituționalitate, nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. În motivarea excepției se arată că aceste dispoziții prevăd termene diferite pentru încetarea de drept a măsurii arestării preventive, și anume de maximum 180 de zile în cursul urmăririi penale și de jumătatea maximumului special al pedepsei în cursul judecării, stabilindu-se astfel regimuri de tratament diferențiat, încălcând principiul egalității în fața legii a cetățenilor.

Critica de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece principiul egalității de tratament juridic constă în aplicarea echitabilă a unei norme de drept subiectelor aflate în cazuri identice sau similare. Inculpatul se află în situații diferite în cursul urmăririi penale și în faza judecării și de aceea stabilirea unor termene diferite pentru încetarea de drept a măsurii arestării preventive corespunde situațiilor specifice și asigură o mai bună desfășurare a actului de justiție. În consecință, nu se poate primi susținerea că dispozițiile art. 140 alin. 2 și ale art. 159 alin. 13 din Codul de procedură penală sunt contrare prevederilor art. 16 din Constituție.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală, întrucât acestea, ulterior sesizării Curții, au fost abrogate expres conform pct. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003, ele nu mai pot fi supuse controlului de constituționalitate, deoarece, potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe (...) în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei*”. Rezultă că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală a devenit inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și (6) și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 alin. 2 și ale art. 159 alin. 13 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Emil Popescu în Dosarul nr. 9.570/2002 al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^c alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2004.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind metodologia de trimitere a unor categorii de bolnavi pentru tratament în străinătate

Având în vedere prevederile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 28/2003 privind trimiterea bolnavilor pentru tratament în străinătate, aprobată cu modificări prin Legea nr. 119/2003,

văzând Referatul de aprobare al Direcției generale asistență medicală nr. OB.518/2004,

în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 743/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Activitatea de trimitere la tratament medical în străinătate a bolnavilor este îndeplinită de direcțiile de sănătate publică județene sau a municipiului București și de Direcția generală asistență medicală din cadrul Ministerului Sănătății.

(2) Trimiterea bolnavilor pentru tratament în străinătate se aprobă de Ministerul Sănătății numai pentru afecțiunile care nu pot fi tratate în țară, pe baza unei documentații medicale întocmite de direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, denumite în continuare *direcții de sănătate publică*.

Art. 2. — (1) Trimiterea la tratament în străinătate se face pentru bolnavii înscrși pe lista unui medic de familie, care au parcurs toate nivelurile de acordare a asistenței medicale, respectiv asistența medicală primară, de specialitate, și care au fost spitalizați în unități sanitare care oferă servicii medicale de înaltă calitate profesională și tehnică, dar a căror sănătate nu a fost restabilită.

(2) Documentele medicale ale bolnavului (copie de pe fișa pacientului, bilet de ieșire din spital, analize etc.) se depun de către medicul de familie, de către aparținător (soț/soție, rudă de gradul IV sau reprezentant legal) sau de către bolnav la direcția de sănătate publică în a cărei rază teritorială domiciliază, împreună cu o cerere din partea bolnavului sau a aparținătorului.

(3) În centrele universitare medicale din București, Cluj-Napoca, Iași, Craiova, Timișoara și Târgu Mureș se organizează comisii de specialitate teritoriale, ai căror președinți vor fi nominalizați prin ordin al ministrului sănătății.

(4) Arondarea județelor la centrele universitare medicale este prevăzută în anexa nr. 1.

(5) Comisiile de specialitate teritoriale vor fi formate din minimum 3 cadre medicale de specialitate cu înalt nivel de pregătire profesională, președintele fiecărei comisii fiind numit de ministrul sănătății, la propunerea comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății, iar componența acestora va fi hotărâtă de președinte.

(6) Atribuțiile comisiilor de specialitate teritoriale sunt prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — (1) Direcțiile de sănătate publică vor desemna un medic inspector responsabil cu organizarea activității de trimitere la tratament în străinătate, activitate care constă în întocmirea, verificarea și trimiterea documentației medicale a bolnavilor la comisii de specialitate teritoriale.

(2) Medicul inspector prevăzut la alin. (1) are obligativitatea demarării documentelor necesare în termen de o săptămână de la înregistrarea cererii.

(3) Medicul inspector prevăzut la alin. (1) efectuează corespondența cu clinica recomandată de comisia de specialitate teritorială, programează bolnavul și obține documente privind costul și condițiile de plată a tratamentului, precum și numărul de cont al clinicii.

Art. 4. — (1) Bolnavii propuși pentru trimitere la tratament în străinătate pot fi internați într-o clinică din centrul universitar la care este arondată direcția de sănătate publică, la recomandarea președintelui comisiei de specialitate teritoriale, pentru efectuarea unei investigații medicale riguroase atât pentru maladia de bază, cât și pentru depistarea unor afecțiuni ce contraindică sau complică tratamentul.

(2) După efectuarea investigației medicale prevăzute la alin. (1) va fi întocmită de către președintele comisiei de specialitate teritoriale documentația necesară trimiterii bolnavului în străinătate, dacă este cazul.

(3) Directorul direcției de sănătate publică trimite Direcției generale asistență medicală din cadrul Ministerului Sănătății documentația întocmită în conformitate cu metodologia prevăzută în prezentul ordin și însoțită de adresa-tip de înaintare, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 5.

(4) Comisia de specialitate teritorială are obligativitatea de a comunica, în scris, direcției de sănătate publică concluziile sale, inclusiv conduita medicală de urmat, în maximum 14 zile de la examinarea cazului; pentru nerespectarea acestui termen membrii comisiei răspund administrativ, civil sau penal, după caz.

(5) Comisia de specialitate teritorială care recomandă trimiterea la tratament în străinătate are obligația să examineze bolnavul și la întoarcerea acestuia în țară, pentru a stabili beneficiul tratamentului, întocmind un raport medical ce va fi înaintat direcției de sănătate publică, care să cuprindă date privind starea prezentă a bolnavului.

(6) În cazuri excepționale impuse de natura și gravitatea bolii, precum și pentru bolnavii minori, comisii de specialitate teritoriale pot recomanda ca bolnavii să se deplaseze în străinătate cu însoțitori, costurile deplasării și cazării urmând să fie suportate de aceștia, cu excepția cazurilor în care bolnavul are vârsta cuprinsă între 0—1 an.

(7) În cazul în care apar disfuncționalități care întârzie întocmirea documentației medicale pentru trimitere la tratament în străinătate mai mult de o lună, direcția de sănătate publică va informa Ministerul Sănătății asupra cauzelor acestei întârzieri, urmând ca acesta să intervină prin reprezentanții săi pentru rezolvarea problemelor apărute.

Art. 5. — (1) Decizia trimiterii pentru tratament medical în străinătate este adoptată după examinarea documentației medicale a bolnavului de către o comisie a Ministerului Sănătății, formată din ministrul sănătății, ministrul secretar de stat pe probleme de asistență medicală, directorul general al Direcției generale asistență medicală și directorul Direcției relații cu Parlamentul, legislație și contencios.

(2) În cazul în care solicitările de finanțare a tratamentelor în străinătate depășesc fondurile aprobate lunar cu această destinație, comisia Ministerului Sănătății va aproba finanțarea tratamentului în străinătate pe baza următoarelor criterii de prioritate:

- riscul vital legat de evoluția bolii;
- beneficiul estimat pentru bolnav;
- vârsta pacientului.

Art. 6. — (1) Suma în valută necesară pentru tratamentul în străinătate se comunică de direcția de sănătate publică a județului în care domiciliază pacientul, pe baza documentelor primite de la clinicile de specialitate din străinătate.

(2) Echivalentul în lei al sumei prevăzute la alin. (1) și la art. 4 alin. (6) se asigură de Ministerul Sănătății în limita bugetului aprobat și se utilizează pentru acoperirea costurilor tratamentului medico-chirurgical, ale spitalizării și ale transportului pentru bolnav, sumele aferente fiind transmise direcției de sănătate publică prin care s-a întocmit documentația bolnavului.

(3) Asigurarea valutei necesare se face de către direcția de sănătate publică a județului în care domiciliază bolnavul, în conformitate cu regulamentul valutar în vigoare.

Art. 7. — (1) Plata tratamentului se face de către direcția de sănătate publică, de regulă, în contul clinicii din străinătate, după efectuarea tratamentului, pe baza documentelor justificative primite în original de la aceasta.

(2) În situația în care clinica din străinătate solicită achitarea în avans a costului tratamentului sau a unei părți din acesta, direcția de sănătate publică va transmite suma stabilită, solicitând totodată ca la sfârșitul tratamentului să se transmită documentele justificative pentru costul total al tratamentului.

(3) În cazul unor urgențe medicale, pe baza recomandărilor comisiilor de specialitate teritoriale și a aprobării comisiei din cadrul Ministerului Sănătății, pacientul poate efectua tratamentul recomandat în străinătate, cu suportarea cheltuielilor de către acesta, inclusiv costul transportului sau al însoțitorului, dacă este cazul, urmând ca în termen de 3 zile de la întoarcerea în țară, pe baza documentelor justificative, să solicite direcției de sănătate publică decontarea cheltuielilor prevăzute la art. 6 alin. (2).

(4) În vederea stabilirii modalității de achitare a costului tratamentului în avans sau după efectuarea acestuia, direcțiile de sănătate publică vor solicita, în corespondența cu clinicile din străinătate, precizări în acest sens.

(5) În cazul pacienților care au efectuat tratament în străinătate cu aprobarea Ministerului Sănătății și pentru care se solicită de către clinica din străinătate prezentarea pentru control medical, în urma evaluării tratamentului, efectuată de către comisia de specialitate teritorială, se va considera prioritară asigurarea finanțării pentru acești pacienți, pe baza recomandării termenului de prezentare stabilit de clinica din străinătate.

(6) În cazul pacienților la care suma facturată pentru tratament este mai mică decât suma aprobată, diferența va putea fi utilizată în același scop, dacă este cazul, în cursul aceluiași an calendaristic, pe baza aprobării comisiei Ministerului Sănătății.

Art. 8. — (1) La plecarea din țară în vederea efectuării tratamentului, bolnavul sau aparținătorul va semna un angajament prin care se obligă ca în termen de 3 zile de la întoarcere să prezinte direcției de sănătate publică documentele justificative ale sumelor acordate pentru efectuarea tratamentului. Modelul angajamentului este prevăzut în anexa nr. 6.

(2) Pacientul sau aparținătorii acestuia vor semna un document de luare la cunoștință despre boala de care suferă, intervenția recomandată, rezultatele așteptate în urma efectuării intervenției în străinătate, precum și despre riscurile pe care le comportă intervenția. Modelul acestui document este prevăzut în anexa nr. 7.

(3) În cazul decesului pacientului familia are obligația să anunțe în termen de 7 zile această situație direcției de sănătate publică, în vederea întocmirii decontului de cheltuieli.

Art. 9. — Pentru nerespectarea prevederilor art. 7 persoana vinovată va răspunde material, civil sau penal, după caz.

Art. 10. — (1) Este interzisă finanțarea retroactivă a tratamentelor efectuate în străinătate de către bolnavi care nu au avut aprobarea prealabilă a comisiei Ministerului Sănătății, prevăzută la art. 5.

(2) Direcția de sănătate publică are obligația de a comunica Direcției generale asistență medicală din cadrul Ministerului Sănătății cazurile în care plecarea pacienților în străinătate în scopul efectuării unui tratament medical s-a făcut fără aprobarea prealabilă a comisiei Ministerului Sănătății.

Art. 11. — Alocarea sumelor necesare trimiterii pentru tratament medical în străinătate se aprobă de ordonatorul principal de credite, în limita fondurilor aprobate anual și trimestrial cu această destinație.

Art. 12. — La întoarcerea în țară bolnavul are obligația să se prezinte în termen de 14 zile la comisia de specialitate teritorială care i-a recomandat tratamentul în străinătate.

Art. 13. — Anexele nr. 1—7 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 14. — Direcția generală asistență medicală, celelalte direcții din cadrul Ministerului Sănătății și direcțiile de sănătate publică vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 15. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin își încetează aplicabilitatea Ordinul ministrului sănătății și familiei nr. 149/2003 privind metodologia de trimitere a unor categorii de bolnavi pentru tratament în străinătate, publicat

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 126 din 27 februarie 2003.

Art. 16. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Ovidiu Brînzan

București, 23 ianuarie 2004.
Nr. 50.

ANEXA Nr. 1

ARONDAREA JUDEȚELOR

la centrele universitare medicale în care funcționează comisile de specialitate teritoriale și comisile medicale centrale

1. Centrul universitar București
Municipiul București
Județele: Argeș, Buzău, Dâmbovița, Ialomița, Prahova, Teleorman, Giurgiu, Călărași, Ilfov, Constanța, Tulcea, Brăila
2. Centrul universitar Cluj-Napoca
Județele: Cluj, Alba, Bihor, Bistrița-Năsăud, Maramureș, Satu Mare, Sălaj
3. Centrul universitar Timișoara

- Județele: Timiș, Arad, Caraș-Severin, Hunedoara
4. Centrul universitar Iași
Județele: Bacău, Neamț, Suceava, Vaslui, Vrancea, Iași, Botoșani, Galați
5. Centrul universitar Târgu Mureș
Județele: Covasna, Harghita, Mureș, Brașov, Sibiu
6. Centrul universitar Craiova
Județele: Gorj, Mehedinți, Vâlcea, Dolj, Olt.

ANEXA Nr. 2

ATRIBUȚIILE

comisiilor de specialitate teritoriale

1. Examinează bolnavul și documentația medicală, în vederea stabilirii diagnosticului complet al afecțiunii de bază (clinic, etiologic, funcțional, histopatologic, topografic, forma și stadiul evolutiv), consemnând totodată și eventualele boli asociate.
2. Recomandă clinica din străinătate unde poate fi efectuat tratamentul necesar.
3. Completează procesul-verbal medical care va fi inclus în documentația medicală ce va fi trimisă direcției de sănătate publică, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 3.
4. Completează fișa specială prevăzută în anexa nr. 4, pentru bolnavii cu afecțiuni hematologice care solicită transplant de celule STEM hematopoietice.
5. Recomandă internarea bolnavilor, propuși pentru plecare la tratament în străinătate, în clinica din centrul universitar la care este arondată direcția de sănătate publică a județului în care domiciliază bolnavul, pentru o investigație riguroasă de evaluare a stadiului evolutiv al bolii.

6. Analizează:
 - a) măsurile terapeutice aplicate în unitățile de specialitate din țară (examen clinic complet, documentație medicală etc.);
 - b) starea bolnavului după aplicarea tratamentelor respective;
 - c) recomandările de tratament în țară (unitate de specialitate, scheme terapeutice, proceduri, metode);
 - d) eficiența tratamentului aplicat în țară.
7. Recomandă unitatea medicală în care bolnavul urmează să fie tratat, întocmind în acest scop documentația medicală necesară, în situația în care tratamentul bolnavului examinat poate fi efectuat în țară.
8. Informează pacientul sau aparținătorii acestuia despre boala de care suferă, intervenția recomandată, rezultatele așteptate în urma efectuării intervenției în străinătate, precum și despre riscurile pe care le comportă intervenția.

ANEXA Nr. 3

PROCES-VERBAL MEDICAL

pentru trimiterea la tratament medical în străinătate, din data de

Membrii Comisiei de specialitate teritoriale:

1., președintele comisiei;
2., membru;
3., membru;
4., membru;
5., membru.

În conformitate cu prevederile, ne-am întrunit în comisie și am examinat bolnavul/bolnava, în vârstă de, având ocupația, buletin/carte de identitate seria nr., domiciliat/domiciliată în, telefon, stabilind următoarele:

Concluzii

1. Diagnosticul complet (clinic, etiologic, forma evolutivă, boli asociate etc.)
.....
2. Tratamentul efectuat până în prezent în țară
3. Tratamentul efectuat până în prezent în străinătate:
 - a) locul
 - b) intervalul de timp
 - c) în ce a constatat tratamentul
 - d) beneficiul pentru bolnav
 - e) estimarea riscului legat de evoluția bolii
4. Starea actuală a afecțiunii
5. Recomandări de tratament (al stării actuale) în țară:
- a) Eficiența estimată
- b) Nu beneficiază de tratament în țară (motivația completă asupra riscului tratamentului efectuat în țară, comparativ cu cel care urmează să se efectueze în străinătate)
.....
6. Recomandări de tratament în străinătate (al stării actuale):
 - a) scopul (specificarea tratamentului recomandat, de exemplu: operație, protezare, tratament, recuperare etc.)
 - b) estimarea beneficiului pentru bolnav
 - c) locul (clinica recomandată), țara, orașul, telefon, fax
 - d) estimarea duratei pentru tratamentul recomandat
 - e) dacă bolnavul are nevoie de însoțitor — motivare

Semnăturile membrilor comisiei de specialitate teritoriale:

1.
2.
3.
4.
5.

Președinte,
.....

ANEXA Nr. 4

Unitatea sanitară

Nr. /

FIȘA DE TRIMITERE

la Comisia de specialitate hematologie, pentru evaluarea indicației de transplant de celule STEM hematopoietice

(A se completa cu majuscule toate rubricile, respectându-se integral toate datele cerute.)

Numele bolnavului

Prenumele bolnavului

Numele purtat anterior, vârsta, sexul

Locul nașterii, data nașterii

Mama, tata

Buletin/carte de identitate nr. seria ..., eliberat/eliberată la data

Organul emitent, CNP

Domiciliul stabil:

Județul/sectorul, orașul/comuna

Str. nr.
 Bl., sc., et., ap.
 Telefon (domiciliu), alte telefoane,
 Alte adrese,
 Locul de muncă (instituția, adresa, telefon),

 Persoane de contact (grad de rudenie, nume, prenume, adresă, telefon),
;
 Diagnostic (în detaliu: forma celulară, forma imunologică, stadiul, grupa de risc)

;
 Data diagnosticului,
 Locul diagnosticului: Instituția,
 Adresa instituției,
 Telefon, fax,
 Medic

Elemente de susținere a diagnosticului (forma celulară, forma imunologică, stadiul, grupa de risc). A se preciza locul efectuării examenelor, dacă acesta diferă de locul diagnosticului:

— examen clinic:,

 — examene hematologice:,

 — examene citochimice și/sau imunohistochimice:,

 — examene biochimice (cu valorile normale ale metodei):,

 — examene imunologice (imunoserologice, imunohistochimice):,

 — examene citogenice:,

 — examene radiologice (imagistice):,

 — alte examene:,

Tratament (în detaliu: produs, doze, ritm, zile, răspuns, complicații pentru fiecare cură):

Răspuns global (bilanț); modul în care a fost apreciată evoluția sub tratament:

Complicații la bilanț:,

Boli asociate la momentul formulării cererii de transplant (cu precizarea elementelor de susținere a diagnosticului); orice modificare survenită ulterior completării actualului formular permite anularea valabilității cererii și a rezoluției formulate.

— Cardiace:,

 — Hepatice:,

 — Renale:,

— Infecțioase (precizări HIV, HTLV, virusuri hepatice, CMV, sifilis):

.....

.....

— Alte boli asociate:

.....

.....

Examene stomatologice:

.....

.....

Parafa și semnătura medicului specialist

Consult neurologic:

.....

.....

Parafa și semnătura medicului specialist

Consult psihiatric:

.....

.....

Parafa și semnătura medicului specialist

Expertiza psihologică:

.....

.....

Parafa și semnătura medicului specialist

Situația bolii la momentul formulării cererii de transplant:

.....

.....

Elemente de fundamentare a cererii de transplant:

.....

.....

Ultimul bilant: data

Indice Karnofsky (modificat pentru copii) Testul HIV

Radiografia toracică (f + p)

Teste funcționale ventilatorii: VEMS CV CPT

FVC (opțional) FEVI (opțional)

Indice de difuziune a CO (opțional)

Puls/AV TA ECG

Ecocardiograma (FEVS)

EEG (opțional)

Examenul fundului de ochi

Examenul LCR

AST/ALT Bilirubina serică (totală, directă, indirectă)

Creatinina serică Cl. Creatinină (opțional)

Uree sanguină Acid uric sanguin

Hemograma completă:

.....

Mielograma (nr./data):

.....

Biopsia medulară (nr./data):

.....

Consimțământul scris al pacientului/familiei (tutorei legal), motivarea consimțământului:

.....

.....

Martori: 1. Numele și prenumele (în clar)

Semnătura

2. Numele și prenumele (în clar)

Semnătura

Grupa sanguină Rh
 Anticorpi iregulari
 Fenotip HLA

Semnătura și parafa medicului care trimite

Data formulării cererii complete
 Data analizei cererii
 Rezultatul cererii (TCSH este/nu este indicat)
 Motivarea formulată de comisie

Locul de pe lista de așteptare
 Data prevăzută a transplantului
 Centrul
 Alte observații ale comisiei

Asigurarea de sănătate/Nr. carnet de asigurat

Comisia de specialitate teritorială:

Președinte

Membri: 1.

2.

3.

ANEXA Nr. 5

DIRECȚIA DE SĂNĂTATE PUBLICĂ

(adresă, telefon, fax)

Nr. /

Către

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

Direcția generală asistență medicală

Vă trimitem alăturat dosarul medical al pacientului, cu diagnosticul, care are recomandarea Comisiei medicale de pentru trimiterea la tratament medical în, în vederea efectuării

Vă rugăm să analizați și să dispuneți finanțarea cu echivalentul în lei al sumei de

din care: cheltuieli de tratament =

cheltuieli de spitalizare =

cheltuieli de transport =

Director,

.....

Director adjunct financiar-contabil,

.....

ANEXA Nr. 6**ANGAJAMENT**

Subsemnatul
 (numele și prenumele)
 domiciliat în
 (județ, localitate, str., bl., sc., et., ap.)
 cu buletin/carte de identitate seria nr., eliberat/eliberată la data de
 de ..., în calitate de solicitant/apartinător legal (soț/soție, rudă până la gradul IV sau reprezentant
 legal) al tratamentului în străinătate pentru diagnosticul, aprobat prin (nr. de
 înregistrare al documentului de aprobare), în temeiul art. din Ordinul
 ministrului sănătății nr. 50 din 23 ianuarie 2004, mă angajez ca în termen de 3 zile de la întoar-
 cerea mea în țară să prezint direcției de sănătate publică a județului (municipiului
 București) documentele justificative privind utilizarea sumei de, aprobată pentru efectuarea
 tratamentului medical.

Nr. din

Semnătura

.....

ANEXA Nr. 7**DECLARAȚIE**

Subsemnatul
 (numele și prenumele)
 domiciliat în
 (județ, localitate, str., bl., sc., et., ap.)
 cu buletin/carte de identitate seria nr., eliberat/eliberată la data de
 de, în calitate de solicitant/apartinător legal (soț/soție, rudă până la gradul IV sau
 reprezentant legal) al tratamentului în străinătate pentru diagnosticul, în temeiul
 art. 8 alin. (2) din Ordinul ministrului sănătății nr. 50 din 23 ianuarie 2004, declar că am luat
 cunoștință de la comisia de specialitate teritorială despre următoarele informații referitoare la:
 – boala de care suferă pacientul pentru care se recomandă tratament în străinătate;
 – tratamentul recomandat în străinătate, precum și riscurile pe care le comportă acesta;
 – rezultatele așteptate în urma efectuării tratamentului în străinătate.

Nr. din

Semnătura

.....

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

DECIZIE

**pentru aprobarea utilizării formularelor unice pe țară, fără regim special,
 necesare raportării activității furnizorilor de servicii medicale**

Având în vedere:

– art. 14 alin. (1) lit. n), art. 34 alin. (1) lit. h), art. 51 alin. (1) lit. e), art. 69 lit. l), art. 81 lit. g), art. 110 lit. n)
 din Contractul-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate,
 aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.485/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 920 din
 22 decembrie 2003;

– Referatul Direcției generale relații cu furnizorii nr. D.G.A. IV/63 din 20 ianuarie 2004, aprobat de directorul
 general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
 în temeiul prevederilor:

– art. 77 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea siste-
 mului de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 20 noiembrie
 2002, cu modificările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următoarea decizie:

Art. 1. — (1) Se aprobă utilizarea formularelor unice pe țară, fără regim special, care includ și desfășurătoarele activităților realizate de medicii din asistența medicală primară, necesare facturării lunare în vederea decontării de către casele de asigurări de sănătate a activității realizate potrivit contractului de furnizare de servicii medicale, conform anexelor nr. 1a—1i.

(2) Se aprobă utilizarea formularelor unice pe țară, fără regim special, care includ și desfășurătoarele activităților realizate de medicii din asistența medicală ambulatorie de specialitate, necesare facturării lunare în vederea decontării de către casele de asigurări de sănătate a activității realizate potrivit contractului de furnizare de servicii medicale, conform anexelor nr. 2a—2m și anexei nr. 7 (Scrisoare medicală).

(3) Se aprobă utilizarea formularelor unice pe țară, fără regim special, care includ și desfășurătoarele activităților realizate de medicii din asistența medicală spitalicească, necesare facturării lunare în vederea decontării de către casele de asigurări de sănătate a activității realizate potrivit contractului de furnizare de servicii medicale, conform anexelor nr. 3a—3g și anexei nr. 7 (Scrisoare medicală).

(4) Se aprobă utilizarea formularelor unice pe țară, fără regim special, care includ și desfășurătoarele activităților realizate de furnizorii de servicii medicale de urgență și de transport sanitar, necesare facturării lunare în vederea decontării de către casele de asigurări de sănătate a activității realizate potrivit contractului de furnizare de servicii medicale, conform anexelor nr. 4a—4d și anexei nr. 7 (Scrisoare medicală).

(5) Se aprobă utilizarea formularelor unice pe țară, fără regim special, care includ și desfășurătoarele activităților realizate de furnizorii de servicii medicale de îngrijiri la domiciliu, necesare facturării lunare în vederea decontării de către casele de asigurări de sănătate a activității realizate potrivit contractului de furnizare de servicii medicale, conform anexelor nr. 5a—5b și anexei nr. 7 (Scrisoare medicală).

(6) Se aprobă utilizarea formularelor unice pe țară, fără regim special, care includ și desfășurătoarele activităților realizate de medicii din asistența medicală de recuperare, necesare facturării lunare în vederea decontării de către casele de asigurări de sănătate a activității realizate potrivit contractului de furnizare de servicii medicale, conform anexelor nr. 6a—6b și anexei nr. 7 (Scrisoare medicală).

(7) Se aprobă utilizarea în vederea decontării de către casele de asigurări de sănătate a formularelor tipizate de „Factură fiscală” fără T.V.A.

Art. 2. — (1) Anexele nr. 1—7*) fac parte integrantă din prezenta decizie.

(2) Formularele cuprinse în prezenta decizie constituie modele-tip.

Art. 3. — Pentru anul 2004 furnizorii de servicii medicale vor raporta serviciile medicale prestate în vederea decontării acestor servicii de către casele de asigurări de sănătate județene, a municipiului București și a celor asimilate acestora, potrivit formularelor aprobate prin prezenta decizie.

Art. 4. — Decizia președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 78/2003 pentru aprobarea utilizării formularelor unice pe țară, fără regim special, necesare raportării activității furnizorilor de servicii medicale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 și nr. 136 bis din 3 martie 2003, cu modificările și completările ulterioare, își încetează valabilitatea la data de 31 decembrie 2003.

Art. 5. — Direcția generală relații cu furnizorii și direcțiile de specialitate din Casa Națională de Asigurări de Sănătate și casele de asigurări de sănătate județene, a municipiului București și cele asimilate acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentei decizii.

Art. 6. — (1) Prevederile prezentei decizii sunt valabile pentru anul 2004.

(2) Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Cristian Celea

București, 20 ianuarie 2004.
Nr. 51.

*) Anexele nr. 1—7 se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 bis abonament, care se poate achiziționa și de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
